

μετά ταῦτα ὁ ἱερεὺς τοῦ πλοίου εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ὁ ναύαρχος δὲν τὸν ἐρωτᾷ. Δι' ἐνὸς βλέμματός ἐνόησεν—ὁ ἐγκαταλειφθεὶς κολυμβητὴς ἦτο ὁ υἱὸς του. Δὲν ἐπέζησεν αὐτῷ ἢ μὴνὰς τινὰς μόνος. Ὁλίγον μετὰ τὴν εἰς τὸν λιμένα ἄφιξίν του ἀπέθνησκεν οὗτος προσβληθεὶς ὑπὸ τῆς νόσου ἐκείνης, ἣτις οὐδέποτε φείδεται τοῦ θύματός της καὶ ἦν οἱ Ἄγγλοι λίαν ἐπιτυχῶς καλοῦσι «τεθραυσμένη καρδιά» heart broken.

Ἦτο γραπτὸν νὰ μὴ ἐπανίδω τὸν John Γκόρ. Τοιοῦτον ἦν καὶ τὸ προαίσθημά μου.

(Ἐκ τῶν τοῦ Jurien de la Gravière).

Ἀντίπη I. Παλαμήδους

ΦΥΤΟΛΟΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Περιεχόμενα

Ἀρχαί τῆς ἐπιστημονικῆς φυτολογίας παρὰ τοῖς Ἑλλησι. Θεόφραστος.
Παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις.— Κατὰ τὸν μεσαῖωνα.

Ὅπως ἅπαντα τὰ τέλεια τοῦ πνεύματος ἔργα, οὕτω καὶ αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι ἔσχον γενέτειραν γῆν τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας. Ἡ ἐπιστημονικὴ φυτολογία εἶνε εἰς τῶν τελευταίων καρπῶν τῶν προσωριμασάντων ἐκ τῆς ἀνθηρᾶς τῆς Ἑλλάδος ἐποχῆς. Κατὰ τὸ ἑκατονπεντηκονταετὲς χρονικὸν διάστημα μεταξὺ τῆς ἐν Σαλαμῖνι νηυμαχίας καὶ τῆς ἐν Ἀρβήλοις μάχης ἀνεφάνησαν ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἐν ἀδιαλείπτῃ σειρᾷ μεγάλοι πολιτικοὶ ἄνδρες, ἥρωες, θεόπνευστοι καλλιτέχναι, ποιηταὶ καὶ σοφοὶ καὶ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε τὸ ἐλληνικὸν πάτριον ἔδαφος ἤρξατο ἐπὶ τέλους νὰ ἐξαντλήται παράγον τοιαῦτα δαιμόνια πνεύματα καὶ οἶονεὶ ὡς τέλος τῆς χρυσῆς ἐκείνης ἐποχῆς ἀνεφάνησαν οἱ δύο μέγιστοι νῶες, οἵτινες ἀνέλαβον τὸ ἔργον νὰ ἀποκαλύψωσιν ὁλόκληρον τὴν κλασικὴν παιδείαν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὅπερ οἱ αὐτῆς προώδευσε καὶ μετεπλάσθη. Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος δὲν ἐπέζησεν ὅπως ἴδῃ τὸ τέλος τοῦ ἔργου του· ὁ μέγας ὅμως αὐτοῦ διδάσκαλος Ἀριστοτέλης ἐγένετο ὁ διδάσκαλος πάσης ἐπιστήμης τῶν μεταγενεστέρων. Ἐνῶ πρὸ αὐτοῦ οἱ φυσικοφιλόσοφοι τῆς Ἰωνίας προσεπάθουν μὲ τὸν λύχνον τῆς σκέψεως νὰ ἐξηγήσωσι τὰ σκοτεινὰ μυστήρια τῆς κοσμικῆς τάξεως ἅνευ τῆς βοηθείας τῶν ἐμπειρικῶν παρατηρήσεων, ὁ Ἀριστοτέλης ἐδήλωσεν, ὅτι ἡ γνῶσις πάσης τῆς φύσεως δεῖν νὰ ἀπορρέῃ ἐκ τῆς ἀκριβοῦς παρατηρήσεως τῶν με-

ρικῶν τῆς φύσεως φαινομένων. Ὁ αὐτός, ὅστις ἐξεργάσθη κατὰ βάθος καὶ σαφῶς τὰ λογικά, ἠθικά, αἰσθητικά, πολιτικά, κοσμικά καὶ μεταφυσικά προβλήματα, καὶ τὰ διεμόρφωσεν εἰς ἐπιστήμας ὡς οὐδεὶς πρὸ αὐτοῦ καὶ ὀλίγιστοι ἴσως μετ' αὐτόν, δὲν ἀπηξίωσε νὰ καταναλώσῃ μακρὰ ἔτη συντόνως μελετῶν καὶ παρατηρῶν τὴν ζωὴν, τὸν ὁργανισμόν καὶ τὴν ἀναπαραγωγὴν τῶν ζώων. Οὕτως ὁ Ἀριστοτέλης ἐγένετο ὁ πατὴρ τῆς ἐπιστημονικῆς Ζωολογίας. Ἀλλὰ καὶ τὰ φυτὰ οὐχ ἥττον εἴλκυσαν τὴν προσοχὴν τοῦ ἐταστικοῦ νοῦς τοῦ μεγάλου φιλοσόφου. Ταῦτα ἀνεγνώρισεν ὡς ζῶντα καὶ ἔμψυχα ὄντα καὶ ἀνέπτυξε διὰ περιουσιότητος συγκριτικῆς μεθόδου τὰ γενικά φαινόμενα τῆς φυτικῆς ζωῆς μὲ ἐκεῖνα τῶν ζώων. Κατόπιν ὁ μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀριστοτέλους Θεόφραστος ἐτελειοποίησε τοῦ διδασκάλου τὸ ἔργον. Αὐτὸς ἔθεσε τὰ θεμέλια τῆς ἐπιστημονικῆς φυτολογίας, συγγράψας τὸ *Περὶ φυτῶν ἱστορίας* καὶ τὸ *Περὶ φυτῶν αἰτίων* βιβλίον. Ἄνευ ἀμφιβολίας πρὸ τοῦ Θεοφράστου συλλέγεται ριζῶν καὶ ἔμποροι βοτανῶν εἶχον γνώσεις τινὰς τῶν φυτῶν, τὰς ὁποίας ἐχρησιμοποιοῦντο πρὸς παρασκευὴν μαγικῶν καὶ ἱαματικῶν ποτῶν. Ἀπὸ τῶν παναρχαιοτάτων ἤδη χρόνων κηπουροί, ἀμπελουργοὶ καὶ γεωργοὶ συνέλεξαν παρατηρήσεις περὶ τῶν καλλιεργουμένων φυτῶν, μὲ τὴν ἐπίδοσιν τῶν ὁποίων συνεδέετο ἡ εὐπορία αὐτῶν. Ἀλλὰ πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐλαττήριον τὸ πρακτικὸν συμφέρον καὶ ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν μόνον τὴν ὕλικὴν ὠφέλειαν δὲν εἶνε ἐπιστήμη. Ὅπως ἡ ἀξία τοῦ καλλιτεχνήματος δὲν ἔγκειται εἰς τὸ χρήσιμον ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον εἰς τὸ κάλλος αὐτοῦ, οὕτω καὶ ἡ Ἐπιστήμη εἶνε ἔργον τοῦ ἠθικοῦ κόσμου, ὅστις μὴ ἀνεχόμενος τὸ ἀναλτῆδες καὶ ἀσαφές, ἐπιζητεῖ μόνην καὶ μόνην τὴν ἀληθεῖαν. Ἡ ἐπιστήμη ἀρχεται ἅμα ὡς ὁ ἐρευνητὴς ἔμαθε νὰ ἐξετάζῃ κριτικῶς τὰς ἰδίας ἐαυτοῦ καὶ τὰς ξένας παρατηρήσεις, ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν φαινομένων νὰ διαγιγνώσκῃ τὴν ἐσωτερικὴν φύσιν, ἐκ τοῦ μερικοῦ δὲ καὶ τυχαίου τὸν γενικὸν νόμον, ἅμα ὁ ἐρευνητὴς αὐτὸς δὲν συνείρῃ ἄνευ σχεδίου πράγματα, ἅτινα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἐλκύουσι τὴν προσοχὴν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀπλοῦ παρατηρητοῦ, ἀλλ' ἀκολουθεῖ κατὰ τὰς ἐρεῦνας του καθοδηγούσας ἰδέας, καὶ θέτῃ ἐν ἑαυτῷ ζητήματα, τῶν ὁποίων τὴν λύσιν μεθοδικῶς καὶ μετ' ἐπιμονῆς ἐπιδιώκει. Κατ' αὐτόν τὸν τρόπον ὁ Ἀριστοτέλης ἐμόρφωσε κατὰ πρῶτον τὴν ἐπιστήμην τῆς φύσεως καὶ ὁ Θεόφραστος οὕτως ἐγένετο ὁ πατὴρ τῆς ἐπιστημονικῆς φυτολογίας. Αὐτὸς δὲν συνέλεξε μόνον ἀπειρίαν ἀπλῶν παρατηρήσεων περὶ τῶν φυτῶν τῆς πατρίδος αὐτοῦ καὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀπὸ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν μέχρι τῶν Ἰνδοίων καὶ ἀπὸ τῶν καταρρακτῶν τοῦ Νείλου μέχρι τῶν ὀχθῶν τοῦ Πόντου· τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ δὲν ἤγειραν μόνον τὰ

φυτὰ τῆς πρακτικῆς ὠφελείας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ μέτρῳ καὶ τὰ μᾶλλον ἀσημαντα, ὅταν ταῦτα συνετέλουν εἰς τὴν λύσιν γενικῶν ζητημάτων, ἥτις ἦτο ὁ μόνος σκοπὸς τῶν ἐρευνῶν του. Κατὰ τί διαφέρει τὸ φυτὸν ἀπὸ τοῦ ζῴου; Ποῖα ὄργανα ἔχει τὸ φυτόν; ἐκ ποίων ἀρχικῶν συστατικῶν μερῶν ταῦτα συνίστανται; Ποίαν λειτουργίαν ἐκτελοῦσιν αἱ ῥίζαι, οἱ στέλεχοι, τὰ φύλλα καὶ οἱ καρποί; Πόσον χρόνον ζῶσι τὰ φυτὰ; τὸ αἷτιον τῆς ἀσθενείας αὐτῶν; Πῶς δυνάμεθα νὰ προφυλάξωμεν αὐτὰ ἀπὸ τῆς ἀσθένειας; ὅποιαν ἐπίδρασιν ἔχει διὰ τὴν ἐπίδοσιν τῶν ἢ θερμότης, τὸ ψύχος, ἢ ὑγρασία καὶ ξηρασία, ἐξωτερικαὶ πληγαί, ὑπέρμετρος καρποφορία, καλλιέργεια ἢ παραμέλησις, ἔδαφος ἢ κλίμα; Τὸ φυτὸν δύναται αὐτομάτως νὰ γεννηθῇ; Πῶς διακρίνονται τὰ ἀπὸ σπέρματος μόνον φύόμενα ἀπὸ τὰ διὰ παρασπάδων ἐκβλαστήγοντα φυτὰ; Μὲ αὐτὰ καὶ τοιαῦτα προβλήματα ἐνσχολεῖτο ὁ Θεόφραστος, ἅτινα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε αὐτὰ τὰ ἀπασχολοῦντα ἀκόμη καὶ τοὺς σημερινοὺς ἐρευνητάς. Εἰς τὰ ζητήματα ταῦτα καταφαίνεται ἡ ἐπιστημονικὴ ὀριμότης τῆς Ἀριστοτελικῆς Σχολῆς, ἃν καὶ αἱ λύσεις αὐτῶν εἴσιν ἐλλειπεῖς, καθόσον ἡ ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ἦτο εἰσέτι πρὸς τοῦτο ἀρκούντως προπαρασκευασμένη. Οὐχ ἥττον ἐκπλήσσεται τις διὰ τὸ παρατηρητικὸν περὶ τῶν ὄλων βλέμμα μὲ τὸ ὅποιον ἐπροικίσθη ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Ἑλλήνου.

Τίς ἐκ τῶν πολλῶν μαθητῶν τῶν ἀκροασαμένων ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δένδρων ἐν τῷ Λυκείῳ τῶν Ἀθηνῶν τὸν διδάσκαλον αὐτῶν Θεόφραστον ἠδύνατο νὰ προῖδῃ, ὅτι τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐπιστήμης, οὔτινος τὰ θεμέλια ἐτέθησαν, ἔμελλε, ὅπως ἐξακολουθήσῃ συμφώνως μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ διδασκάλου καὶ προαχθῇ μέχρι τῆς τελειοποιήσεως αὐτοῦ, νὰ παρέλθωσι δύο χιλιάδες ἔτη! Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα κατὰ τὴν ἐποχὴν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου μετερσιώθη διὰ ταχυτάτης πτήσεως καὶ ἔφθασεν ὕψος, πέραν τοῦ ὁποίου ἐπὶ μακρὸν δὲν ἠδύνατο νὰ ὑψωθῇ καὶ ἔρχισεν ἀπὸ τοῦδε νὰ χωρῇ πρὸς τὸ κάτω τὴν ἀτραπὸν τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνας καὶ ἐξηφανίσθη τέλος εἰς τὰ συγκεχυμένα βάθη μυστικῶν δεισιδαιμονιῶν καὶ τῆς στρεβλῆς σχολαστικότητος. Ἐπὶ τινα χρόνον ἀκόμη εἰς τὰς ἀύλας τῆς Ἀλεξανδρείας, Περγάμου καὶ Πόντου, ἐν αἷς καθὼς καὶ μετὰ ταῦτα ὡσαύτως ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ μικραὶ γνώσεις φαρμακείας ἐθεωροῦντο ὡς ἀπαραίτητοι, ἐπιμελῶς ἐξητάζοντο τὰ φυτὰ τοῦλάχιστον ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἠδύναντο νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς φάρμακα ἢ ἀντιφάρμακα. Οἱ Ρωμαῖοι ἐνθουσιώδεις ἐρασταὶ τῆς Γεωργίας ἐξηκολούθουν νὰ παρατηρῶσι τὰ ἐν τοῖς ἀγροῖς καλλιεργούμενα φυτὰ καὶ τὰ κλήματα τῶν ἀμπέλων καὶ οἱ παρ' αὐτοῖς Ἑλληνες ἰατροί, Διοσκουρίδης καὶ Γαληνὸς ἐπὶ κεφαλῆς, δὲν ἀπέκαμον νὰ πλουτίσωσι τὸν θησαυρὸν τῶν

φαρμάκων διὰ φυτῶν ἐχόντων πραγματικὴν ἢ ὑποθετικὴν ἱαματικὴν δύναμιν. Παρήλθεν ὁμῶς ἡ ἰδεώδης ἐκείνη μελέτη, ἣτις ἐξήταζε ἐν τῷ φυσικῷ κόσμῳ τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς, ἥς ἡ παρατήρησις καὶ ἐξακρίβωσις ἔτεινε νὰ καταστήσῃ αὐτὴν οὐσιώδες μέρος τῆς γενικῆς τῆς φύσεως ἐπιστήμης. Καὶ πάλιν ὁ Πλίνιος ριψοκινδυνεύσας ἐπελήφθη τοῦ γιγαντιαίου ἔργου, νὰ συμπεριλάβῃ δηλαδή ἀπάσας τὰς γνώσεις τῆς ἐποχῆς του, ὡς εἰ ἤθελε νὰ φανῇ ἐφάμιλλος τοῦ Ἀριστοτέλους. Ἀλλ' ὅποια ἀπόστασις μεταξὺ τοῦ Ἑλλήνος καὶ τοῦ Ρωμαίου! Ἐκεῖνος μὲν μέγας καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὴν παρατήρησιν καὶ τὰς ἰδέας, τὰ πάντα κριτικῶς ἀντιπαραβάλλων, διανοητικῶς ἐμβαθύνων εἰς αὐτά, δημιουργικῶς διαμορφώνων, αὐτὸς δὲ μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος καὶ μεγίστης ἐπιμελείας περισυλλέγων, ἀλλ' ἄνευ αὐτοτελοῦς γνώμης καὶ ἄνευ ἰδίας αὐτοῦ παρατηρήσεως, ἐπομένως ἄνευ κρίσεως καὶ ἄνευ γνώσεως τῶν πραγμάτων. Ὁμοῦ μὲ τὸ πρὸς τὴν ἐπιστήμην ἐνδιαφέρον ἐξέλιπε καὶ ἡ ἱκανότης τοῦ ἐξετάζειν τὴν ζῶσαν φύσιν. Μόνον οἱ Ἀραβες ἐπὶ τινι χρόνῳ προσεπάθησαν νὰ διαφυλάξωσι καὶ αὐξήσωσι κατὰ τι τὴν ἐκ τῆς ἀρχαιότητος διαβιθασθεῖσαν γνώσιν τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν. Τελευταῖον ἅπασα ἡ πνευματικὴ παιδεία κατεβυθίσθη εἰς τὸν παρεμφερῆ τῷ θανάτῳ ὕπνον, ἀπὸ τὸν ὅποιον μετὰ μακρότατον χρόνον ἀφυπνίσθη διὰ τοῦ πνεύματος τῆς νέας ἐποχῆς, ἣτις ἤρξατο νὰ ὑποφώσκῃ ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τὴν ΙΔ' ἑκατονταετηρίδα. Εἰς τοῦτο συνετέλεσεν ὁ Δάντης, ὁ Πετράρχης καὶ ὁ Βοκάκιος, εἰς οὓς ἡ Εὐρώπη χρεωστεῖ ὄχι μόνον τὴν μόρφωσιν τῆς νεωτέρας φιλολογίας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀναζωογόνησιν τῶν κλασικῶν σπουδῶν τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν καὶ ρωμαϊκῶν συγγραμμάτων. Κατὰ δὲ τὴν ΙΕ' ἑκατονταετηρίδα ἀφυπνίσθησαν ἐκ τοῦ μακροῦ ὕπνου ἐν Ἰταλίᾳ ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην πᾶσαι αἱ τέχναι καὶ ἐπιστήμαι καὶ κατὰ τὸ τέλος τῆς ἑκατονταετηρίδος ταύτης ἐκλήθη ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἡ φυτολογία. Εὐγενὴς βυζαντῖνος Ἕλλην, ὅστις ἐκ τῆς καταστροφείας τῶν Τούρκων πατρίδος αὐτοῦ διεπεραιώθη εἰς Ἰταλίαν, σώσας μόνον τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὰς γνώσεις αὐτοῦ, μετέφρασε κατὰ-διαταγὴν τοῦ Πάπα τὸν Θεόφραστον ἐκ τῆς ἐλληνικῆς εἰς τὴν λατινικὴν γλῶσσαν. Ὡσαύτως ὁ Διοσκουρίδης καὶ Πλίνιος ἐξετάφησαν ἀπὸ τὴν κόνιν τῆς λήθης καὶ ἐγένοντο τὰ συγγράμματα αὐτῶν διὰ τῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφίας κτῆμα κοινὸν τοῦ φιλολογικοῦ κόσμου.

Ταχέως ὁμῶς εἶδον ὅτι πρὸς κατανόησιν τῶν φυτολογικῶν βιβλίων δὲν ἀρκεῖ ἡ γνώσις μόνη τῶν ἀρχαίων γλωσσῶν· ἔπρεπε νὰ γνωρίζωσι καὶ τὰ ἀντικείμενα περὶ ὧν ταῦτα πραγματεύονται, διὸ καὶ ἐπεδόθησαν μετὰ ζήλου, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ κατόπιν ἐν ταῖς Κάτω Χώ-

ραις καὶ ἐν Γερμανίᾳ, νὰ ἀναζητῶσι τὰ φυτὰ περὶ ὧν ἐνησχολήθησαν οἱ ἀρχαῖοι. Ἀληθές ὅτι πλεῖστα φυτὰ συνελέγησαν, ἀλλ' ἡ φυτολογία οὐχ ἦττον δὲν ἀπετέλει ἐλευθέραν καὶ καθαρὰν ἐπιστήμην, ὅποια ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀλλ' ἔμενε δούλη τῆς φιλολογίας καὶ τῆς Ἰατρικῆς, καθόσον τὸ μόνον ζήτημα, ἐφ' οὗ ἐνησχολοῦντο οἱ τότε βοτανικοί, ἦτο νὰ ἀνεύρωσι πάλιν τὰ φυτὰ τοῦ Θεοφράστου, Πλινίου καὶ Διοσκουρίδου, καὶ νὰ ἀνιχνεύσωσι τὰς μυστικὰς ἱαματικὰς ἢ δηλητηριώδεις ιδιότητας, καθ' ἃ ἀπὸ τῶν παναρχαιοτάτων χρόνων ἐπιστεύετο, ὅτι αὕτη ἢ ἐκείνη ἡ ιδιότης ὑπάρχει ἐν ἐκάστῳ φυτῷ.

Ἐν τούτοις ὁμῶς ἐπεφάνη καὶ τὸ λυκόφως, ὅπερ ἐγένετο φωτεινότερον ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Ἡ ἐπιστήμη, ἥτις ἔμενεν ἐγκεκλεισμένη καὶ μαραινομένη καθ' ἅπαντα τὸν μεσαῖωνα ἐν τοῖς σκοτεινοῖς τῶν μόνων κελλίοις, ἐξῆλθε πάλιν εἰς τὸν ζῶντα κόσμον καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἡ φυτολογία διετέλεσεν ἐν διηγεκεῖ ἀναπτύξει, ἃν καὶ τὰ ζητήματα μὲ τὰ ὅποια ἐνησχολεῖτο κατὰ διαφόρους καιροὺς πάντῃ διαφοροτρόπως ἀντελαμβάνοντο. Ἀλλ' ὅσον περισσότερον ἐξαπλοῦται ἡ γνῶσις, τόσον περισσότερα ἀναφαίνονται προβλήματα.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

II. Βαλσαμάκης

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Ὀκτώβριος 1892

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΥ. Συνεκροτήθη ἡ τακτικὴ συνεδρία τοῦ μηνός.

Ἦρξαντο τῇ 30 τοῦ μηνός τὰ ἀναγνώσματα τοῦ συλλόγου. Ὁ δὲ κ. Θ. Βελλιανίτης ὠμίλησε περὶ τῶν καφενείων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ὀθωνος.

Ὁ σύλλογος ἐώρτασεν ἰδίᾳ τὰς ἐορτάς τῶν ἀργυρῶν γάμων τῶν Α. Α. Μ. Μ. Ἐντολῇ αὐτοῦ ὁ κ. Ἀγγελος Βλάχος ἐξεφώνησε τὸν κατάλληλον πανηγυρικόν. Ἐν τῇ ἐορτῇ δὲ ταύτῃ παρέστησαν αἱ ΑΑ. ΒΒ. ΥΥ. ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος καὶ ὁ πρίγκιψ Νικόλαος.

Ἡ ἐπὶ τῆς ἀναδασώσεως ἐκλεχθεῖσα ὑπὸ τοῦ συλλόγου ἐπιτροπὴ ὑπέβαλε διὰ τοῦ κ. Α. Ρούκη τὴν ἐκθεσιν αὐτῆς, καθ' ἣν προέτεινε τὰ ἑξῆς: 1) Παρακαλεῖ τὸν σύλλογον ὅπως υἱοθετήσῃ τὴν πρότασιν περὶ ἀναδασώσεως· 2) χορηγήσῃ αὐτῇ τὴν αἰτουμένην ἄδειαν πρὸς ἐνέργειαν τῶν προτεινομένων διαβημάτων παρὰ τῇ Α. Μ. ὅπως τεθῇ τὸ ἔργον ὑπὸ τὴν προστασίαν ἐνὸς τῶν βασιλικῶν πριγκίπων· 3) προβῇ εἰς τὴν συζήτησιν